

за да се взематъ о време мърки за предпазване: отбрана, бѣгане, или нападение. Кждето мине стадо слонове, опустошенията сж грамадни и неописуеми. Цвѣтущи градини и полета съ постѣви се утѣпкватъ и се превръщатъ въ пустини. Ако на пѣтя имъ се изпрѣчи нѣкое дърво или падналъ голѣмъ клонъ, нѣкой отъ слоноветѣ го подхваща съ хобота си, изскубва го и захвърля на страни. Ако дървото е доста голѣмо и не се подава на изкубване само отъ единъ слонъ, по думитѣ на очевидци—туземци, на помощ на слона идватъ и други слонове и съ общи усилия катурватъ дървото, разчистватъ пѣтя и заминаватъ. Изобщо слоноветѣ живѣятъ много задружно. Рѣдко се срѣща самъ слонъ. И ако има такива слонове „скитници“, както ги казватъ индийцитѣ, тѣ сж обречени на вѣчна усамотеностъ. Никое стадо не пуска между си слона „скитникъ“. Нему не е позволено и да се движи съ стадото, а може далече отъ стадото да пасе. Защо е тази омраза къмъ тѣзи самотници—не се знае! . . .

На индийскиятъ слонъ прилича и е най-близкъ неговъ събратъ дългоухиятъ

Африкански слонъ.

Той се срѣща изъ цѣла Африка — черния материкъ и е повече въ диво състояние.

Африка е пребогата съ голѣми и разнообразни животни. Да се изчисли разнородието на всички тѣзи животни е почти невъзможно. Но едва ли ще сбъркаме, ако кажемъ, че едни отъ най-интереснитѣ млѣкопитаещи животни сж африканскитѣ слонове. Тѣ се отличаватъ въ много нѣща отъ близкитѣ си събратя—индийскитѣ слонове. Както знаемъ, индийскитѣ слонове сж вече истински домашни животни, еднакво отгледвани съ конетѣ, биволитѣ и воловетѣ. Тѣ се поддаватъ повече на опитомяване, когато африканскиятъ слонъ днесъ е повечето въ диво състояние. А между другото знаемъ, че и африканскиятъ слонъ е уменъ не по-малко отъ индийския. Въ исто-